CUPRINS

Prolog: Alunecarea	011
1. Îndepărtarea	016
2. Schimbări de sezon	050
3. Sărbătoriri încâlcite	078
4.Calificări și poziții	104
5. Adevăruri dure	135
6. Răbufnirea	160
7. Apropierea	187
8. Alunecarea	214
9. Anglia: Speranța	244
10. Anglia: Finalul	268
11. Caruselul	297
12. Contracte, decizii și noaptea crosei 8-Iron	325
13. Goluri minunate și tristețea accidentărilor	350
14. Cimpanzeul, călcătura și scrisoarea	382
15. Visurile	409
16. Plecarea de la Liverpool	440
Anexă: O carieră în cifre	473
Mulțumiri	475

Prolog: Alunecarea

Liverpool, duminică, 27 aprilie 2014

Stăteam pe bancheta din spate a mașinii și simțeam cum lacrimile mi se rostogoleau pe față. Nu mai plânsesem de ani buni, dar acum, pe drumul spre casă, nu mă puteam opri. Lacrimile nu conteneau în acea seară scăldată de soare la Liverpool. Era multă liniște, iar noi ne îndepărtam de Anfield. Nu-mi amintesc cât a durat acel drum. Nu vă pot spune nici dacă străzile erau aglomerate sau erau la fel de goale precum mă simțeam eu în interior. Simțeam că muream.

Cu o oră mai devreme, după meciul cu Chelsea, îmi dorisem să dispar într-o gaură întunecată. Era penultimul nostru meci acasă în acel sezon și ar fi trebuit să ne asigure titlul de campioni. Îi învinseserăm deja pe principalii rivali, Manchester City, în precedentul meci de pe Anfield. Tocmai bifaserăm a unsprezecea victorie consecutivă. Încă un succes și am fi fost aproape siguri de câștigarea campionatului, pentru prima dată din luna mai 1990.

Cu douăzeci și patru de ani înainte, în luna în care împlineam zece ani, acea echipă a visurilor mele și ale tatălui meu era condusă de Kenny Dalglish și îl avea căpitan pe Alan Hansen. Era, de asemenea, echipa lui McMahon și Molby, a lui Beardsley și Rush, a lui Whelan și Barnes.

Visam încă de atunci la o zi ca cea de astăzi, deși eram doar un copil care se alăturase Academiei Liverpool la vârsta de opt ani și își dorise și se rugase ca, într-o zi, să poată și el să câștige campionatul în fața peluzei The Kop[01]. Debutul meu la

01 Spion Kop sau Kop – termen folosit pentru tribuna din spatele porții unde fanii stăteau în picioare. Celebra Kop de pe Anfield a fost renovată și dotată cu scaune în 1994. Numele a fost preluat de la denumirea dealului din Africa de Sud unde, în timpul Războiului cu burii, au murit numeroși soldați englezi, mulți dintre ei originari din Liverpool. (n.red.)

prima echipă a venit în 1998, când aveam optsprezece ani, și habar n-aveam cum era să fii un bărbat de treizeci și trei de ani care plânge pe bancheta din spate a unei mașini.

Mă simțeam înțepenit, ca și când pierdusem pe cineva din familie.

Parcă se scursese din mine întregul meu sfert de secol petrecut la acest club de fotbal. Nici măcar nu mai încercam să înlătur lacrimile tăcute în timp ce evenimentele petrecute în acea după-amiază mi se tot rostogoleau în minte.

Totul s-a petrecut în ultimul minut din prima repriză a partidei contra prudentei Chelsea, așezată pe teren de José Mourinho pentru a ne opri din cursa spre glorie. O pasă simplă a venit spre mine în apropiere de linia de centru. Era un moment banal, un răgaz în asaltul nostru spre titlu. M-am mișcat să ajung la minge. Balonul s-a strecurat pe sub piciorul meu.

Apoi a venit momentul ciudat. Am alunecat. Am căzut pe gazon.

Mingea s-a îndepărtat și s-a declanșat un atac devastator al lui Chelsea. M-am ridicat și am alergat din tot sufletul. L-am urmărit pe Demba Ba de parcă viața mea ar fi depins de asta. Știam rezultatul, dacă nu l-aș fi prins. Dar nu aveam nicio șansă. Nu-l puteam opri.

Ba a reușit să marcheze. Se terminase. Alunecarea mea ne costase enorm.

Eram în mașină cu Alex, soția mea, și cu Gratty, Paul McGratten, unul dintre cei mai apropiați prieteni. Alex și Gratty încercau din răsputeri să mă ajute, să mă consoleze. Îmi spuneau cuvinte precum „Uite, încă se poate schimba, mai sunt câteva meciuri de jucat..."

Dar eu știam. Soarta titlului era acum în mâinile lui Manchester City și ei nu aveau cum să o irosească. Liverpool nu putea să mai revină. Nu mai exista un Miracol de la Istanbul - o repetiție a acelei finale a Ligii Campionilor când, în 2005, am fost conduși cu 3-0 la pauză de AC Milan, o echipă italiană

specializată în defensivă, și, totuși, am revenit și am câștigat meciul la lovituri de departajare. Eu am avut un rol central în acea echipă. Eram deja căpitanul lui Liverpool. Am marcat primul gol din cursa lungă spre revenire contra lui Milan. Am sărutat și am ținut în brațe trofeul Ligii Campionilor, l-am sărutat din nou, înaintea tuturor, în acea seară magică de la Istanbul.

Știam ce însemna gloria victoriei – la fel cum cunoscusem și disperarea înfrângerii. Am pierdut o altă finală a Ligii Campionilor, tot împotriva lui Milan, doi ani mai târziu. Eram singurul jucător care marcase în finalele Cupei Ligii Angliei, Cupei Angliei, Cupei UEFA și Ligii Campionilor. Jucasem peste o sută de meciuri pentru Anglia, la Cupe Mondiale și la Campionate Europene. Încă eram căpitanul echipei Angliei. În curând urma să călătorim spre Brazilia, pentru ultimul meu turneu major.

Între timp, la Liverpool continua bătălia pentru a aduce dreptatea familiilor celor 96 de fani ai noștri, între care și vărul meu Jon-Paul Gilhooley, de doar zece ani, care decedase tragic la Hillsborough. Tocmai comemoraserăm douăzeci și cinci de ani de la aceste pierderi – și fuseseră făcuți pași importanți pentru a scoate la iveală minciunile și mușamalizările care ascunseseră adevărul atât de multă vreme.

Întunericul și lumina, optimismul și suferința ne erau tuturor cunoscute. Erau mereu împreună, despărțite, dar inseparabile, precum cele două bare ale unei porți goale de pe Anfield.

Campionatul era ceva diferit. Îmi dorisem foarte mult să câștig titlul cu Liverpool, iar acum se îndepărtase din nou, așa că nu-mi mai puteam controla emoțiile. Lacrimile se prelingeau, iar orașul pe care îl iubeam devenise încețoșat.

Mă certam pe mine însumi. Mintea mea era împrăștiată. Eram obișnuit cu această stare, dar până atunci nu mi se părea că fusesem prea dur cu mine însumi. Trecusem prin multe momente mărețe în cariera mea și ajunsesem la un succes care depășea cu mult cele mai mari visuri din copilăria mea. Jucasem

și marcasem în meciuri și în turnee care erau dintr-o altă lume față de Domeniul Bluebell din Huyton, Liverpool 36, zona în care crescusem. Făcusem lucruri care în copilărie m-ar fi putut șoca.

De asemenea, dădusem totul din mine pentru FC Liverpool: la antrenamente, în aproape 700 de meciuri, în afara gazonului, în jurul echipei și în comunitate și în oraș, ca parte din club. Nu aș fi putut face mai mult. Storsesem din mine fiecare picătură de ambiție, de dorință și de speranță. În cele din urmă, nu a fost suficient pentru a ajuta la câștigarea titlului după care tânjeau toți din Liverpool.

În loc să trimit o pasă lungă în diagonală pentru a deschide drumul spre un gol, să fac un tackling decisiv sau să trimit mingea cu efect în plasa porții lui Mark Schwarzer pentru a pecetlui victoria noastră, eu mă prăbușisem. Chelsea a mai marcat o dată, în ultimul minut, dar momentul decisiv fusese acea banală schimbare a sorții.

Iată cum vine mingea, o pasă de la Mamadou Sakho, și iată căderea. M-am prăbușit.

The Kop și întreg stadionul Anfield a cântat „You'll Never Walk Alone", dar în mașină mă simțeam izolat. Mă simțeam foarte singur. Imnul lui Liverpool îți amintește să ții capul sus când treci printr-o furtună. Îți amintește să nu te temi de întuneric. Îți amintește să mergi mai departe prin vânt și prin ploaie, deși visurile tale pot fi aruncate și distruse, totuși, tu trebuie să mergi mai departe cu speranță în suflet.

Nu mai simțeam niciun fel de speranță. Simțeam în schimb că urma să fiu plasat pe lista de supraveghere a sinucigașilor.

Într-un final, am stat de vorbă cu Alex. Am rugat-o să îl sune pe Struan Marshall, impresarul meu, pentru ca să-mi găsească un zbor cu care să părăsesc țara în acea noapte. Simțeam nevoia să evadez. Nu le puteam lăsa pe cele trei fete ale mele să mă vadă atât de supărat și dărâmat. Le-ar fi afectat să-și

vadă tatăl atât de prăbușit. Trebuia să plec din Liverpool pentru că simțeam în continuare că îi dezamăgisem pe toți. Aveam nevoie să merg undeva unde să fiu singur, doar cu Alex, undeva unde să mă simt ca într-un oraș fantomă. Poate că așa puteam încerca să îngrop durerea.

Auzeam vocea lui Alex care vorbea cu Struan, dar deja se așternuse asupra mea o stare de uluială. Mașina a accelerat și în curând era din nou liniște. Eu eram pierdut în gândurile și amintirile mele legate de un sezon palpitant dar dureros, o carieră plină de bucurii și dragoste și de felul în care ajunsesem aici, pe bancheta din spate a mașinii, cu obrajii încă umezi de la lacrimile pe care începeam să le șterg. Știam că, într-un fel, nu aveam să mă mai simt vreodată atât de singur.

1. Îndepărtarea

Când eram mic și jucam fotbal zilnic pe Strada Ironside, lângă casa noastră din Domeniul Bluebell, deveneam John Barnes. Poate că avea cu șaptesprezece ani mai mult decât mine, altă culoare a pielii, dar, pe toată întinderea asfaltului care ajungea până la ușa casei noastre, eu și cel mai strălucitor jucător al lui Liverpool eram clone.

În acea fundătură a străzii pretindeam că eram exact precum Barnes - abil și de neoprit, o mașină de dribling și marcatorul unor goluri minunate, împotriva fratelui meu mai mare, Paul, și a prietenilor săi care erau mai mari decât mine cu diferențe între trei și cinci ani. Jucau dur și uneori mă dărâmau, iar genunchii mei sângerau. Mă ridicam, refuzam să plâng și deveneam din nou John Barnes pe strada care pentru mine reprezenta în primul rând un teren de fotbal.

Toate semnele erau acolo. John Barnes purta tricoul cu numărul 10 pentru Liverpool, iar eu locuiam la casa cu numărul 10 de pe strada Ironside. Amândoi iubeam fotbalul. Amândoi iubeam orașul Liverpool - chiar dacă el ajunsese pe Merseyside din Jamaica, după o oprire la Watford, în timp ce eu mă născusem aici, în oraș.

Eram un copil slăbănog și scund. Aproape la fel de des mă transformam în John Aldridge, fără mustață, dar cu multe goluri de *scouser*[02], sau în Peter Beardsley, încercând aceleași alergări și pase evazive și chiar și accentul său *geordie*[03]. Poate că deveneam și Ronnie Whelan, un lider calm la mijlocul terenului, sau Steve McMahon, un tip dur cu tacklinguri în forță și un maestru al driblingurilor prin evitarea adversarului care avea același accent

02 Locuitor al orașului Liverpool, care vorbește cu un accent specific locului. (n.red.)

03 Accent tipic zonei Tyneside din nord estul Angliei. (n.red.)

de Liverpool ca și mine. Exersasem trucul lui McMahon în care loveai mingea mai tare și o făceai să circule pe tușa de margine. Îl făceam de nenumărate ori. Toate vedetele lui Liverpool îmi aparțineau, iar eu deveneam ei în mintea mea și în meciurile de pe Strada Ironside, unde toți ceilalți erau mai mari și mai puternici decât mine. Dar hotărârea mea se ridica mereu la nivelul lor.

Aveam opt ani când am fost primit la Centrul de Excelență Liverpool. Tata mă ducea la Vernon Sangster, un centru sportiv din Parcul Stanley, acum demolat, și amândoi eram foarte mândri. Purtam tricoul roșu al lui Liverpool când mergeam la Centrul de Excelență și nu conta că eu și tata eram nevoiți să schimbăm două autobuze în ploaie și în frig, să călătorim prin gheață și zăpadă în zilele de iarnă. Simțeam de parcă jucam în fiecare zi sub razele soarelui.

Când oboseam, pentru că eram, totuși, foarte mic, tata era mereu acolo să mă ridice. În puținele zile în care veneam de la școală și spuneam că eram prea epuizat pentru cele două ore cu autobuzul până la Vernon Sangster, tata găsea o soluție. „Nu ești niciodată prea obosit pentru Liverpool", îmi amintea el. „Haide. Schimbă-te, udă-ți părul, aranjează-te și hai să plecăm." Când ajungeam la centrul sportiv, eram din nou gata să joc.

I-am iubit în continuare pe Aldridge, Barnes, Beardsley, McMahon, Whelan și ceilalți, dar, cu trecerea anilor și ajungerea la adolescență, o altfel de fantezie s-a format pe Anfield. De fiecare dată când îl vedeam pe Robbie Fowler jucând în atacul lui Liverpool, cu tricoul său simbol cu numărul 9, în timp ce eu eram doar un alt fan nătâng, visam să ajung în aceeași echipă cu el. Robbie era și el născut în Liverpool și devenise eroul nostru, al tuturor. Era puștiul din Toxeth care primise porecla de „Zeu". Îmi imaginam următoarea mea pasă care să taie defensiva adversă și să declanșeze un nou gol al lui Fowler. Eram convins că, împreună, am fi de neoprit.

Visul a devenit realitate. Nu am jucat împreună când Robbie era în vârf de formă, nici când eu am ajuns în vârf

16. Plecarea de la Liverpool

„Mă gândesc serios la discursul tău”, mi-a scris un prieten într-un mesaj la începutul săptămânii care marca ultima mea apariție pe Anfield ca jucător al lui Liverpool. „Cred că ar trebui să fie ceva de acest gen.” Era atașat la mesaj un link spre un videoclip de pe YouTube, iar eu mă întrebam ce alesese amicul meu pentru mine să rostesc în acele momente emoționante după meciul cu Crystal Palace, când urma să primesc microfonul. Urma să vorbesc în fața a 44.000 de oameni și multe alte milioane care se uitau la televizor, pentru a-mi exprima recunoștința față de ultimii șaptesprezece ani din viața mea. Ar fi trebuit să rostesc acele cuvinte cu voce tare, fără să mă prăbușesc.

Le spusesem deja celor mai apropiați prieteni despre teama că aveam să plâng atunci când urma să recunosc că totul se terminase. Făcuserăm și câteva glume împreună, dar toți înțeleseseră cât de greu îmi era să-mi controlez emoțiile. Așa că am deschis acel link.

Imaginea lui Leonardo DiCaprio mi-a umplut ecranul telefonului. Capul său era plecat. Părea înfrânt și disperat. O cameră plină de bancheri și de agenți la bursă se uitau spre el cu tristețe. Era o liniște mormântală. DiCaprio ținea microfonul aproape de buze, dar părea că nu mai avea nimic de spus.

Apoi, ridicându-și fruntea, a vorbit repede, dar ușor. „Știți ce?”

A lăsat microfonul jos și s-a uitat spre mulțime, de parcă aștepta un răspuns. Deoarece nu a venit răspunsul, a ridicat microfonul și a spus cu bucurie: „Nu voi pleca.”

Din spatele camerei de filmat, se auzeau murmure înfundate și țipete, precum și un „Ce?” sceptic.

DiCaprio a dat din cap, și, cu nările fremătând, a spus cu glas puțin mai tare, „Nu voi pleca..."

Oamenii îl priveau cu confuzie, apoi cu surprindere. DiCaprio a făcut câțiva pași și apoi, deodată, a țipat: „Nu plec de aici, la naiba!"

Camera a erupt în strigăte de bucurie și ușurare. Parcă tocmai se marcase un gol, iar oamenii săreau și se îmbrățișau. Oameni de vârstă mijlocie se loveau peste piept și țipau.

DiCaprio nu terminase de vorbit. A prins microfonul cu mâna dreaptă, în vreme ce cu stânga făcea o mișcare de rotație, în timp ce țipa: „Spectacolul continuă!"

Femeile se îmbrățișau, bărbații băteau palma, urlau și strigau. DiCaprio continua să țipe: „Vor avea nevoie de un nenorocit de buldozer, ca să mă scoată de aici! Va fi nevoie să trimită Garda Națională sau pe mizerabilii din trupele SWAT, deoarece nu plec nicăieri!"

Camera explodase. Semăna cu peluza The Kop când o lua razna după un alt gol decisiv.

Acasă, în micuțul și vechiul Formby, cu șase săptămâni înainte să plec spre America, mă tăvăleam de râs. Îmi imaginam scena mutată pe Anfield. Mă vedeam părând pierdut și căutându-mi cuvintele, înecat și incapabil să le spun ceva suporterilor pe care îi iubeam. Apoi, în timp ce soarele se ascundea în spatele The Kop, urma să spun: „Știți ce? Nu plec. La naiba, nu plec...!"

Clipul din filmul *Lupul de pe Wall Street* continua să ruleze pe telefonul meu. DiCaprio încă avea multe de spus. Arăta degetul și urla: „Ducă-se dracului!"

Apoi a început să se bată peste piept și să mormăie o melodie, iar din când în când scotea un sunet ca de maimuță. Încet, întreaga cameră a început să-l copieze și, imediat, toți se băteau peste piept, în vreme ce fredonau și scoteau sunete ascuțite, precum o trupă de gorile din junglă care erau de neoprit.

Aveam discursul meu. Era perfect. Îmi imaginam agitația pe care aș fi cauzat-o când urma să strig: „Vor avea nevoie de un nenorocit de buldozer pentru a mă scoate de aici!”

Reușeam să glumesc în legătură cu ultimul meu meci pe Anfield, dar, în același timp, era dureros să citesc despre ultima rundă de mărturii în ancheta Hillsborough. Era șocant ca, în aceeași săptămână, să fie prezentate dovezile cu privire la decesul vărului meu, Jon-Paul Gilhooley. În ziua de miercuri, 13 mai, cu doar trei zile înainte să spun adio stadionului Anfield, ancheta scotea la iveală detalii oribile. Tragedia de pe Hillsborough era fără de sfârșit, la douăzeci și șase de ani de la desfășurarea evenimentelor.

Anfield, Liverpool, sâmbătă, 16 mai 2015

Mă bucuram să le am alături pe cele trei fiice, în tunelul de la Anfield. Lilly, Lexie și Lourdes erau îmbrăcate în haine de culori asemănătoare – crem și portocaliu. Le-am pupat pe fiecare dintre ele și apoi am luat-o în brațe pe Lourdes. În fața noastră, Jordan Henderson, deja ales căpitan, conducea pe Liverpool spre terenul scăldat de soarele blând al înserării, la finalul unei zile superbe, cu un cer albastru fără nori. Era ora 17:30.

Alex, așa cum mă așteptasem, dorise să rămână departe de privirile tuturor, undeva în tribună, alături de mama mea și mama ei. Alex fusese model și era foarte încrezătoare când venea vorba de fotografii. Însă tot avea o timiditate a ei. Nu-i place să fie în văzul tuturor sau să fie fotografiată în afara muncii sale sau alături de familia sa. Alex este la fel de timidă ca toți cunoscuții mei. Nu-și dorea să apară brusc în lumea mea fotbalistică.

Dar mi s-a părut obligatoriu să le am pe fetele mele în apropiere. Aveam nevoie ca ele să mă țină departe de amenințarea lacrimilor. Dacă le aveam pe fete, știam că urma să fiu puternic. Nu le-aș fi dat ocazia să-și vadă tatăl plângând.

Anfield era gata să cânte despre mine: *Stevie Gerrard este căpitanul nostru, Stevie Gerrard este roșu, Stevie Gerrard joacă pentru Liverpool, născut și crescut scouser*.

Primisem semnalul. Venise momentul. „Gata, fetelor", am spus. „Să mergem..."

Lilly și Lexie pășeau în fața mea. Ele ne conduceau pe mine și pe Lourdes în jos, pe scări. Se putea vedea în fața noastră lumina soarelui. O țineam pe Lourdes cu mâna dreaptă, iar stânga am întins-o în sus. Am atins semnul: *This Is Anfield*.[07]

Am mai făcut o pauză, la finalul treptelor, unde ni s-a cerut să așteptăm. „Stați, fetelor", am spus. Crainicul stadionului începuse să vorbească despre mine, așa că aveam nevoie de o nouă diversiune. Am arătat drept înainte și le-am spus fetelor că trebuia să mergem prin tunel, când primeam semnalul de start. Încă se auzeau cuvintele care răsunau pe Anfield.

„A crescut ca fan al Roșilor și a visat să joace în fața The Kop. A bifat 708 prezențe, 502 în Premier League, marcând 119 goluri și câștigând aproape tot ce se putea câștiga..."

Am remarcat acel „aproape". Era adevărat. Aproape câștigasem campionatul cu un an înainte.

Crainicul a continuat: „Toți cei aflați în The Kop și în Lower Centenary, vă rog să ridicați cartonașele și să-l întâmpinați pe teren pe căpitanul vostru, la ultimul său meci pe Anfield. Doamnelor și domnilor, unicul... *Steven Gerrard*!"

Am ieșit din tunel și am ajuns la lumină. Jucătorii lui Liverpool și ai lui Crystal Palace ne așteptau. În tribune, rândurile de margine din The Kop erau cuprinse de culoarea albă. În mijloc, aveam celebra mare roșie. Inițialele numelui meu, *SG*, erau scrise cu litere galbene, iar între *S* și *G* era numărul 8, în alb.

07 Acesta este Anfield – panou care se află la intrarea pe terenul de joc, dinspre vestiare, fiind o tradiție pentru jucătorii lui Liverpool să atingă panoul în momentul intrării pe teren. (n.t.)

În partea de jos a tribunei Centenary Stand, cuvântul *CĂPITAN* era scris cu cartonașe roșii. Fundalul era făcut din cartonașe albe.

Palace era echipa oaspete, iar Lourdes și cu mine ne-am îndreptat spre linia tricourilor galbene și a pantalonilor de culoare albastru deschis. Toți băieții de la Liverpool și jucătorii de la Palace aflați în fața lor mă aplaudau. Încă o țineam pe Lourdes cu mâna dreaptă, iar cu stânga am bătut palma cu fiecare jucător de la Palace. Când am ajuns la finalul rândului, Anfield a izbucnit într-un alt cântec cunoscut.

Steve Gerrard, Gerrard / Îți pasează la 40 de iarzi / Este mare și al dracului de puternic / Steve Gerrard, Gerrard...

Lourdes și-a acoperit urechile din cauza zgomotului, nu a cuvintelor urâte. S-a uitat spre mine și mi-a ordonat: „Oprește zgomotul, tati."

M-am aplecat spre ea. „Nu pot", i-am spus zâmbind.

Lourdes este, de obicei, șefa mea, așa că nu s-a potolit. „Spune-le să tacă", mi-a cerut. „Spune-le că acum suntem pe gazon. Să tacă."

Poate că mai eram căpitanul lui Liverpool pentru încă opt zile, dar puterile mele erau limitate. Lui Lourdes părea că nu îi păsa. „Au venit cu toții să mă vadă pe mine", a spus ea, strălucind.

„Da", am zâmbit, „probabil că ai dreptate."

Funcționa. Micuța Lourdes mă făcea să-mi doresc să râd, nu să plâng. Fetele și cu mine am format un lanț, ținându-ne de mâini. Lilly, Lexie, eu și Lourdes. Am pășit spre The Kop, iar fanii au început să cânte „You'll Never Walk Alone".

Parcă era prea mult pentru mine. M-am oprit și m-am lăsat din nou pe vine. Știam deja răspunsul, dar era cel mai bun mod de a mă aduna. Am întrebat-o pe Lourdes dacă era prea tare cântecul. „Da", a răspuns. Și-a acoperit din nou urechile. Surorile ei mai mari râdeau și s-au aplecat și ele pentru a fi la aceeași înălțime cu mine și cu Lourdes. Este și șefa lor. Mă simțeam mai bine. Am râs din nou, în vreme ce The Kop continua să cânte.

M-am uitat spre tribuna care se înălța în fața mea și am văzut câteva bannere și steaguri uriașe.

LIVERPOOL A FOST CREAT PENTRU MINE, IAR EU AM FOST CREAT PENTRU LIVERPOOL. Mulțumesc, Stevie

A FOST O PLĂCERE, AMICE, Mulțumim

STEVEN GERRARD, Legenda lui Liverpool 1998-2015

STEVEN GERRARD - UNIC

MULȚUMIM PENTRU AMINTIRI, STEVIE

A fost, practic, o ușurare când m-am întors cu spatele, le-am lăsat pe fete în grija altcuiva și m-am îndreptat spre arbitri și spre mascote pentru fotografii. „You'll Never Walk Alone" ajunsese la un crescendo copleșitor.

Continuă să mergi, cu speranță în suflet...

Mă simțeam jenat pentru că atrăgeam toată atenția, iar nimeni nu mai era interesat de colegii mei și de jucătorii lui Palace. Din fericire, urma să jucăm un meci de fotbal.

A durat ceva, dar, după 25 de minute în care fuseserăm dominați clar de Palace, am reușit să ne implicăm total în meci. Raheem Sterling l-a atacat pe Martin Kelly. Era genul de pressing de care aveam nevoie, iar pasa în disperare a lui Kelly, dată în diagonală, a trecut prin spatele colegului său Scott Dann, din apărarea lui Palace. Adam Lallana a profitat la maximum de haosul de la Palace. A alergat cu mingea, a intrat în careul lor și l-a depășit pe Wayne Hennessey.

Adam alerga și se uita spre mine. Își dorea să sărbătorească golul său alături de mine, deși eu nu avusesem nimic de-a face cu acțiunea. Ne-am îmbrățișat bucuroși. Conduceam cu 1-0.

Yannick Bolasie ne distrusese cu un an în urmă, când Palace revenise de la 0-3 și ne șocase cu trei goluri în nouă minute. Și pe Anfield era rapid și amenințător iar înainte de pauză a fost faultat de Emre Can în marginea careului. Jason Puncheon a bătut excelent lovitura liberă și a egalat scorul.

Meciul ne-a scăpat de sub control în repriza secundă. Wilfried Zaha a intrat pe teren și, după doar 22 de secunde, a marcat. Eram conduși cu 2-1 după o oră de joc.

Din nou părea că se pregătea pentru mine un final de Hollywood. Însă eram epuizat după acel sezon, după acea lună, după acea săptămână, după acea zi prin care trecusem. Și chiar mă îndreptam spre Hollywood. Încă nu-mi venea să cred.

S-a întors și vechea senzație. „Haide", am spus. „Să o luăm de la capăt."

Voiam să obțin o ultimă victorie pe Anfield. Voiam să marchez din nou în fața The Kop. N-a mai mers. Am avut o șansă la scurtă vreme după golul lui Zaha, dar Wayne Hennessey a parat fără probleme. Mai rămăseseră 14 minute de joc când lovitura mea liberă a plutit peste poartă, ajungând în mulțimea roșie de fani ai lui Liverpool. Când am trimis un nou șut dureros de departe, The Kop s-a strâmbat, apoi a izbucnit în râs. Amuzați, fanii au scos la iveală o veche insultă, adresată de obicei atacanților echipei vizitatoare:

Ce dracu', ce dracu', ce dracului a fost asta?

Am ridicat spre The Kop degetele mari. Aveau dreptate. Fusese o încercare oribilă.

Apoi, evident, a venit momentul de cotitură din minutul 90. Penalti.

Da, dar nu eram eu norocosul. Era penalti pentru Palace. Glenn Murray a executat, Simon Mignolet a parat, dar Murray a recuperat și a trimis în plasă.

Liverpool 1, Crystal Palace 3. Îmi părea foarte rău, dar Anfield se pierduse în cântece. Intonau cântecul meu. L-au cântat în ultimele trei minute ale prelungirilor, fără întrerupere.

Stevie Gerrard este căpitanul nostru, Stevie Gerrard este roșu, Stevie Gerrard joacă pentru Liverpool, născut și crescut scouser.

Mai rămăseseră cincizeci de secunde din meci, dar Anfield intona în continuare același cântec. Sunetul parcă era

tot mai tare. Și, probabil, mai aveam parte de un ultim moment, aici, acasă.

Beneficiam de un corner. Eram hotărât să atac la prima bară, pentru ultima dată. Însă Palace juca dur, așa cum era de așteptat. Am avut o scurtă luptă pentru spațiu cu unul dintre fundașii lor, Joel Ward, care nu mă slăbea niciun centimetru. Chiar își pusese mâinile în pieptul meu, în vreme ce încercam să-l depășesc în forță.

Jordan Henderson a bătut cornerul, dar a fost ușor pentru Kelly să respingă cu capul.

Știam că se terminase totul. Am urmărit mingea care continua să se învârtă, în vreme ce Anfield continua să cânte. Sunetul era incredibil. Părea că 44.000 de oameni stăteau în picioare și mă aplaudau. 40.000 dintre ei, fani ai lui Liverpool, oamenii mei în roșu, cântau, tot mai tare, iar cântecul răsuna pe tot stadionul.

Stevie Gerrard este căpitanul nostru, Stevie Gerrard este roșu, Stevie Gerrard joacă pentru Liverpool, născut și crescut scouser.

Totul era adevărat și mă podideau lacrimile.

Băteau tot mai tare din palme și cântau tot mai puternic. Știam că urma despărțirea.

Hennessey a executat o ultimă degajare. A trimis la distanță, spre Zaha, pe stânga. Apoi, înainte să mai pot atinge din nou balonul, arbitrul Jonathan Moss a fluierat.

Meciul se încheiase. Cariera mea pe Anfield se încheiase.

Jason Puncheon a ajuns primul la mine. M-a îmbrățișat. Apoi mi-a luat capul între mâini și a spus unele dintre cele mai frumoase cuvinte pe care le puteam auzi. Joe Ledley, alt jucător de la Palace, a fost următorul la rând să mă îmbrățișeze, urmat de Dann, de Ward și de Kelly. I-am zâmbit lui Martin Kelly. Fusese, cândva, un roșu, ca mine.

Au venit și colegii mei, care mi-au strâns mâna, m-au împins în glumă și mi-au ciufulit părul. Mă plimbam pe teren pentru a mă asigura că ajunsesem la fiecare dintre ei. Apoi a